

ГАЛОПОМ ПО ЄВРОПІ, або ЄВРОПЕЙСЬКИЙ КОКТЕЙЛЬ

УДК 2012

12–17.06.2012 – культурно-рекреаційна діяльність
На правах суб'єктивності

Науково-розважально-пізнавальна розвідка

Завдяки зразковій роботі профкому на чолі з Л. С. Пономаренко викладачі університету мали змогу переглянути протягом року сторінки історії мальовничого Канева, Асканії Нової, Почаєва, Санкт-Петербурга, відвідати зимові Карпати, а влітку насолоджуватися відпочинком у Феодосії, Судаку, Коктебелі, Трускавці, Луговому, Залізному Порту, Чорноморському, Алушті, Лівадії.

Проте недослідженими залишалися країни Європи, що й визначило **актуальність** подорожі.

Об'єктом відвідування стали відомі культурні центри Східної та Західної Європи: Будапешт (Угорщина), Відень (Австрія), Прага (Чехія) та Дрезден (Німеччина).

Екскурсантами було застосовано комплексну **методику** подорожування: для переміщення між містами використовувався комфортабельний автобус міжнародного класу (окреме спасибі турфірмі «Алголь»), для здійснення екскурсій – екологічно чистий природний транспорт (ноги). До речі, наприкінці туру нашим ніжкам та витривалості позаздрив би будь-який легкоатлет, адже щодня ми долали 7–12 кілометрів пішки.

Структура подорожі. Екскурсійна програма передбачала, щоденне знайомство з одним містом (Будапештом, Віднем, Прагою та Дрезденом) спершу під керівництвом екскурсовода, а потім за допомогою самостійної прогулянки містом. Зауважу відразу, що оглянути ці міста за день просто неможливо, настільки величними вони є.

Особистий внесок екскурсантів. Оскільки темпорально поїздка збіглася із матчами Євро – 2012, нам вдалося побачити стадіони в Києві та Львові, а справжні вболівальники побували у фан-зонах Праги і Львова.

РОЗДІЛ I. БУДАПЕШТ

Рибацький бастион

Панорама Будапешту

Будівля парламенту

Столиця Угорщини стала першою несподіванкою туру. Принаймі для мене, адже знаючи, що ця країна належить до колишнього соцтабору, не очікувала нічого особливого. Проте місто, яке історично поділяється на дві частини – Буду та Пешт, вразило своєю старовинністю і справжністю. Уявіть собі охайні вулиці із 3–4-поверховими будинками, збудованими переважно у 18-му столітті, затишні парки, мальовничі площі, де можна відпочити. З'являється відчуття казки чи історичного фільму. Під час екскурсії на Рибальський бастион (колишній фортечний мур, де знаходяться Королівський палац, собор Св. Матяша, Національна галерея та Музей історії міста), ми пройшли біля палацу, де розташований робочий кабінет президента. Важко було повірити, що офіси найвищих представницьких осіб країни можуть розміщуватись посеред туристичної Мекки і доступ до цих будівель – вільний для кожного (як потім виявилось, така ситуація є традиційною для країн Європи). Охорони біля будівель ми не помітили, лише кілька постів святково вбраних вояків, котрих розмістили тут для туристів. Надзвичайно цікаво було спостерігати за тим, що робили гості угорської столиці, аби отримати незабутні світлини з цими військовими.

Окрім нас, на території бастиону було ще кількадесят туристичних груп, на лавочках відпочивали угорці, хтось поспішав у справах, хтось – насолоджувався неспішною прогулянкою містом. Взагалі, складалося враження, що Будапешт – це місто для життя, для людей. Його невисокі елегантні будиночки (як зауважив місцевий гід: «Угорці люблять жити на землі»), мальовничі краєвиди (деякі занесені до Міжнародного фонду охорони культурної спадщини ЮНЕСКО), чисті вулиці, доглянуті садочки й клумби, нечисленні рекламні білборди, безліч місць для відпочинку чи зеленого туризму – все це краще від будь-яких слів свідчило про повагу і любов жителів до свого міста. І наводило на роздуми про те, що поєднати красу історичну та сучасність можливо, що доглянутий громадський транспорт, який ходить за розкладом, легко розв'язує причину заторів, а велосипедні доріжки, якими оповите місто, пропагують здоровий спосіб життя краще від нескінченного демонстрування так званих соціальних реклам.

Під час прогулянки Дунаєм нам пощастило помилуватися нічним містом. Воно виявилось надзвичайно красивим: у столиці не просто горять ліхтарі – світлові пристрої розміщені в таких місцях, щоб якнайвигідніше підкреслити велич соборів, башт, фортець, будинків, мальовничість набережної. Сповнені нових вражень та незабутніх емоцій ми поспішили до столиці Австрії.

РОЗДІЛ II. ВІДЕНЬ

Будівля парламенту

Імператорський палац Шенбрунн

Віденська опера

Певно, кожному відомо про історичну роль та статус цього міста. Власне, тому ми і очікували певної помпезності, розкоші, величності від нього. Наші сподівання виправдались і водночас не виправдались: столиця Австрії (а раніше – Австро-Угорської імперії) насправді виглядає велично і статусно. Їй вдалося зберегти архітектуру і колорит попередніх століть, передати дух тих часів, коли Відень був столицею однією з наймогутніших держав. Проте місто не назвеш метушливим чи помпезним, скоріше – розніженим і сповненим власної величі.

Історичний центр столиці видався якимось неймовірним скупченням історичних пам'яток. Усі будівлі, котрі ми відвідали і котрі, за словами екскурсовода, складають історію міста, розміщені поряд, у буквальному сенсі, стіна до стіни. Здавалось, що колись перед жителями постала задача розмістити все найважливіше в межах 4-х квадратних кілометрів. Тут ми побачили будівлі Хофбургу (колишньої резиденції Габсбургів), австрійського парламенту, Віденську оперу, собор Св. Стефана, а наприкінці екскурсії оглянули Скарбницю Габсбургів – колекцію коштовностей, одягу, посуду та меблів, які належали видатним представникам імперії від 8-го до 19-го століття.

Корона правителів Римської імперії

Найбільший смарагд у світі

Золота колиска сина Наполеона

Уже знайомим було те, що робочі кабінети Президента та членів Кабміну знаходяться посеред туристичного маршруту, біля них дозволяється фотографувати, гуляти, відпочивати. Поряд з цими будівлями знаходиться величезний публічний парк (Volksgarten), у якому висаджено десятки різновидів троянд. Видовище вражаюче! На клумбах, поряд з трояндами грали діти, сидячи й лежачи на траві, відпочивали юні й дорослі: мріяли, читали, грали в шахи, малювали, засмагали. Саме так – приймали сонячні ванни в купальному костюмі посеред парку неподалік від високих робочих кабінетів! До речі, трав'яне покриття в парках доглянуте – м'яке, скошене і не переходить на одяг (перевірено).

РОЗДІЛ III. ПРАГА

Міські панорами

Столиця Чеської республіки видалася нам зразковою. По-перше, вона на 90% зберегла свій історичний вигляд, зокрема, переважна більшість доріг і досі вкрита бруківкою, але автомобілісти не скаржаться на дороги, а героїчні дівчата віртуозно носять шпильки. По-друге, визначні історико-культурні пам'ятки постійно реставруються. По-третє, і це вражає, саме місто складається з 5-ти колишніх міст (Празького града, Старого міста, Малої країни, Градчан, Нового міста) і двох фортець (Вишеграда та Порохової башти), що за площею досягає 28 км², а отже концентрація історії тут просто колосальна. До речі, рух транспорту в історичному центрі міста значно обмежений, а то й заборонений. Символом-охоронцем міста вважається Карлів міст через річку Влтаву, збудований у 14 столітті імператором Карлом IV. Столиця має вуличку, котру називають Празькою Венецією, тут протікає притока Влтави під назвою Чертовка, а відповідно пересуватися вулицею можна лише човном.

Карлів міст

Празька венеція

Набережна міста

У місті представлені всі відомі архітектурні стилі від романського до модерну. Найбільше така історія світової архітектури захоплює ввечері, коли місто запалює вогні, адже будівлі підсвічуються за хронологічним принципом: спершу світло запалюється біля споруд романського стилю, потім – готичного, далі – ренесанс, бароко і модерн.

Водночас місто є дуже сучасним. В історичному центрі працюють торговельні заклади та функціонують численні кафе й ресторани, проте вони чудово «вписані» в архітектуру міста і не вражають «крикливими» вивісками. Представлена уся галерея транспорту: трамваї, тролейбуси, автобуси, кораблі. Наземний громадський транспорт обладнаний системою комп'ютерного контролю за оплатою проїзду, а на зупинках розміщено розклад руху усіх видів транспорту, вказано кожна зупинку та (увага!) точний час (година + хвилина) прибуття на ту чи ту зупинку. Велосипедисти трапляються на кожному кроці, для них на тротуарах (рідше – на дорозі) червоним кольором виділено дві смуги, існує особливий сигнал світлофору. І саме у Празі ми вперше в житті потрапили в корабельний затор! Сорок хвилин ми чекали своєї черги пройти в шлюз. Проте ніхто не сумував, адже в цей час ми насолоджувалися ще однією чеською традицією: коли два сусідні кораблі чекають своєї черги до шлюзу, між туристами відбувається пісенне змагання: кожна сторона співає національних пісень. Виграє той, хто співатиме довше чи голосніше. Ми почали із «Червоної рути», наші сусіди, італійці, не знаючи, що обрати, відповіли своїм гімном. Потім з нашого боку була «Розпрягайте, хлопці, коні», яка викликала гучні оплески опонентів, і «Ой на горі женці жнуть» (під час бадьорого українського

«Гей!» іноземці здивовано чи то злякано примовкли). У відповідь італійці заспівали весело і, певно, добре відомої їм пісні, ні слів, ні назви котрої ми не вгадали. Ми поаплодували і після чергового українсько-патріотичного вокального номеру попросили заспівати «Фелічіту». Власне, на виконанні цієї пісні і ввішли до шлюзу.

РОЗДІЛ IV. ДРЕЗДЕН

Музейний комплекс Цвінгер

Церква Hofkirche

Галерея «Alte Meister»

Дрезден, котрий називають культурною столицею Німеччини, можна описати як місто музеїв. Їх тут налічується аж 40! Прикметне воно і тим, що центр Дрездена, а відповідно й більшість пам'яток, були знищені під час війни. І німці все заново відбудували (!!!). Спираючись на креслення, картини й історичні описи, спеціалістам вдалося відновити собори, палаци, будівлі – тобто усе, що складало історико-культурну спадщину. Відбудовуючи одну з церков (Hofkirche), що вважається символом-охоронцем міста і яка до 1990 року мала вигляд залишків напівзруйнованої стіни, оточеної грудю уламків, фахівці за допомогою комп'ютерної програми змодельовали її падіння, аби розрахувати, де саме знаходився кожен камінчик і кожна цеглинка (!) зазначеної груді, та встановили кожен з них на це місце. І справді, візуально помітно різницю між світлим кольором нового матеріалу та темними барвами стіни, що лишилась незруйнованою, і тих уцілілих уламків, котрі зайняли свої колишні місця. Місто славиться й своєю картинною галереєю «Alte Meister». Тут можна знайти роботи Тиціана, Рафаеля, Веронезе, Дюрера, Рубенса, Рембрандта, Веласкеса . і звісно ж помилуватись перлиною експозиції – «Сикстинською мадонною» Рафаеля. Насолоджуватись творами мистецтва можна не поспішаючи: в центрі кожної зали є зручні кругові диванчики, а туристи з різних країн можуть скористатися послугами аудіогіда, обравши відповідну мову.

Прикінцеві зауваження

1. Організація подорожі. Турфірма „Алголь” так організувала наше перебування в Європі, що ми жодного разу не стояли в чергах, не заповнювали ніяких документів, а за 7–10 хвилин поселялися в комфортабельні номери в готелях.

2. Європейські дороги – вони є платними (на лобовому склі машини розміщується чіп, інформацію з якого зчитують дорожні камери) і дуже комфортабельними. Смуги розділені залізним парканом аби не засліплювати фарами зустрічний транспорт; а з обох боків магістралі натягнуті захисні сіточки 1-2 метри заввишки ■ аби тварини не потрапляли під колеса машин.

А для того, щоб «звірятко з одного боку дороги могло піти в гості до звірятка з

протилежного боку, над дорогою споруджено вузьенькі містки» – пояснив наш гід.

3. Безпека та комфортабельність руху. Усі водії дотримуються визначених законом правил швидкості та тривалості руху (за цим слідкують відеокамери). Наприклад, у Чехії заборонено подорожувати більше 21 години поспіль. Через певну кількість кілометрів обладнано місця для «санітарних зупинок». Територія довкола чиста й охайна і жодним фізично присутнім працівником не охороняється.

4. Чистота води. Жителі Європи пишаються тим, що можуть пити воду з-під крана без фільтрування та кип'ятіння. Декілька екскурсиводів запевнили нас, що така вода є чистішою від бутельованої і навіть місцеві лікарі радять запивати нею ліки.

ЕКСКУРСІЙНІ ПЕРСПЕКТИВИ

Континент Європа налічує 43 країни, що відкриває широкі горизонти для подальших подорожей. Висловлені екскурсантами під час туру побажання спрямовані на відвідування Парижу (Франція) та Венеції (Італія).

Олена Чорна,

асистент кафедри перекладу

та загального мовознавства